



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. H.,
bytem
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 174147/2017, sp. zn. S-JMK
31498/2016/OD/Ib,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 2. 2016, č. j. OSD/64285/2015-6 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 16. 8. 2015 v 13:14 hod v Židlochovicích na ulici Nádražní 733 neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle evropské směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 21. 2. 2018 brojil žalobce proti tomu, že v posuzované věci měřila rychlost městská policie (dále též „MP“), avšak nebylo prokázáno, že by MP tuto činnost vykonávala na místě určeném policií a za takového stavu je nutné na rozhodnutí hledět jako na nezákonné, neboť samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Obecní policie totiž nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova ani v ulici Velvarská, neboť se nejedná o místo, které by za tímto účelem určila policie.
5. Dále namítl, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění, neboť jak podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak podle zákona

č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, musí být forma zavinění obsažena ve výroku rozhodnutí. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí.

6. Žalobce dále tvrdil, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, když se správní orgán nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Správní orgán rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu. Jelikož se správní orgán tímto nezabýval, je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán toliko učinil závěr, že se jedná o automat, ale nijak tento závěr neodůvodnil. Správní orgán v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Z těchto důvodů jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatoval, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automat.
7. Následně žalobce namítl neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně sice existoval správní delikt provozovatele vozidla, ale ten byl s novelou silničního zákona, č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný měl proto dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
8. V další části žaloby tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby došlo k porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
9. Dále namítl, že správní orgán nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení) a tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno.

S ohledem na to, že před nabytím právní moci rozhodnutí nabyt účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., nebyl žalobce ke dni právní moci schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500,- Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí však nelze seznat, zda bylo možné sankci v uložené výši a uložený druh trestu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.

10. Žalobce dále namítá, že správní orgán vůbec nezohlednil ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offi*. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Žalobce zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přitěžující okolností a sankce by přitom měla mít pouze preventivní charakter.
11. Rozhodnutí je podle žalobce nezákonné i proto, že odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla, a to v důsledku změny právní úpravy ode dne 1. 7. 2017 a zrušení ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona, kterým byly preklusivní doby normovány. Dle názoru žalobce není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní a zároveň proto, že s ohledem na změnu podstaty jednání ze správního deliktu na přestupek provozovatele vozidla se na jednání žalobce vztahuje úprava preklusivních lhůt dle ustanovení § 30 nového zákona o přestupcích. Třetím důvodem pro zánik odpovědnosti je podle žalobce skutečnost, že silniční zákon nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci a na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o preklusi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený.
12. Dále namítal, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České

republiky úsekové měření rychlosti. Důkaz fotografiemi je podle jeho názoru důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.

13. Dalším žalobním bodem brojil žalobce proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
14. Závěrem namítl, že nebyly splněny podmínky k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť správní orgán znal totožnost řidiče, přičemž řízení o správním deliktu smí být zahájeno pouze tehdy, pokud správní orgán nezná totožnost řidiče, nebo pokud proti řidiči zahájil a následně zastavil řízení o přestupku. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla, neboť nic nebránilo správnímu orgánu zahájit řízení o přestupku. Lhůta dle ustanovení § 125h odst. 3 ve spojení s ustanovením § 6 silničního zákona je pouze pořádková. Správní orgán argumentoval tím, že věc přestupku již byla odložena. Takový argument však nemá zákonnou oporu, když zákon spojuje nemožnost zahájení přestupkového řízení teprve se zahájením řízení o správním deliktu, nikoliv s odložením řízení o přestupku. Navíc, skutečnost, že je přestupek odložen, neznamená, že o něm správní orgán nemůže následně zahájit řízení. Odložení věci se nerovná zániku odpovědnosti. Nadto žalobce telefonoval na úřad a zjistil, že dle spisové služby byla písemnost, kterou byla věc odložena, zařazena do spisu teprve následně poté, co bylo správnímu orgánu doručeno sdělení žalobce o řidiči vozidla. Správní orgán tedy toto usnesení zjevně antidatoval. Žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení provést výpis ze spisové služby správního orgánu, kde je zaznamenáno vytvoření každého dokumentu. Žalobce proto uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 4 silničního zákona, které se posuzují ke dni zahájení řízení o deliktu. Správnímu orgánu totiž ke dni zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byla známa totožnost řidiče vozidla, a tedy dle § 125f odst. 4 silničního zákona, toho času účinného, nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci.
15. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
17. Měření bylo podle žalovaného prováděno na místě určeném PČR, na ulici Přemyslova a Velvarská měření neprobíhalo. Odpovědnost za správní delikt provozovatele je odpovědností objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá. Ze spisové dokumentace vyplývá, že užitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí zohlednil změnu terminologie, k čemuž odkázal na ustanovení § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný i námitku týkající se zavinění a nezákonnosti uložené sankce. Poukázal přitom na změnu terminologie v důsledku přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a konstatoval, že nevidí žádný důvod zpochybňovat účinnost zákona č. 183/2017 Sb. Následně uvedl, že sankce byla žalobci uložena dle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu a související námitka je podle něj účelová a obstrukční. K sankci dále odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 73 A 54/2017 s tím, že nemá povinnost v rámci odůvodnění rozhodnutí sdělovat, že neshledal důvody pro mimořádné snížení výše sankce. K případné prekluzi práva stíhat delikt žalobce konstatoval, že správní delikt byl spáchán před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky a nová právní úprava, která odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů, není pro žalobce příznivější. Použité fotografie jsou podle žalovaného důkazem získaným v souladu se zákonem, neboť dle ustanovení § 79a silničního zákona není označení začátku a konce úseku měření podmínkou provedení měření. Zároveň podle žalovaného není právní úprava § 10 odst. 3 silničního zákona protiústavní. Žalovaný rovněž poznamenal, že údaje o totožnosti řidiče nebyly sděleny pouze po lhůtě, ale navíc byly vyhodnoceny jako účelové. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechal žalovaný na zdejším soudu
18. S ohledem na vše výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75

- odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
 22. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
 23. Správnímu orgán I. stupně byl dne MP Židlochovice oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, kterého se měl dne 16. 8. 2015 v 13:14 hod v obci Židlochovice na ulici Nádražní 733 dopustit blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn., který překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h. Ve spisu byl zařazen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření.
 24. Do spisu byl dále zařazen dokument Policie České republiky (dále též „PČR“), Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Dopravního inspektorátu Brno - venkov nazvaný jako „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice“
ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, dle kterého PČR schválila místa pro měření rychlosti MP, přičemž jako jedno z těchto místo bylo konkretizováno takto: „*Město Židlochovice, ul. Nádražní, sil. II/416 v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – obousměrně.*“ Ve spisu se rovněž nachází ověřovací list č. 130/15 ze dne 15. 7. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr AD9T, výr. č. 15/0500, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 14. 7. 2016. Součástí spisu byla dále karta vozidla reg. zn., dle které byl od 25. 4. 2012 žalobce provozovatelem vozidla.
 25. Správní orgán I. stupně zaslal dne 17. 8. 2015 dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Výzva byla žalobci doručena proti podpisu dne 19. 8. 2015.
 26. Ve spise se dále nachází Záznam o odložení věci ze dne 18. 10. 2015, č. j. OSDD/64285/2015-2, dle kterého správní orgán I. stupně věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě.
 27. Dne 21. 10. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis společnosti O. V. s.r.o., kterou žalobce dle přiložené plné moci zmocnil k zastupování ve správním řízení, s označením „Sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“. Žalobce v tomto přípise označil jako řidiče provozovaného vozidla ve vytýkaný čas

- pana L. H. N., zaměstnance zmocněnce žalobce, který si přebírá poštu na adrese společnosti.
28. Dne 2. 11. 2015 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. OSDD/64285/2015/TL-3, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal dne 11. 11. 2015 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
29. Součástí spisu jsou dále dokumenty správního orgánu I. stupně týkající se prověřování osoby pana L. H. N., označeného žalobcem jako řidič vozidla, jakož i dokument Městského úřadu Rosice, Odboru dopravy ze dne 2. 12. 2015, č. j. MR-C 20038/15-ODO, nazvaný jako „Součinnost správních orgánů – zneužití práva, společnost O. V. s.r.o.“, ve kterém je uvedeno: *„V řízeních se opakovaně vyskytují stejní zmocněnci, mimo jiné i společnost O. V. s.r.o., (...). Tento zmocněnec opakovaně u různých provozovatelů sděluje jako řidiče vozidel osobu L. H. N., který si má dle jeho sdělení poštu přebírat na adrese sídla společnosti. Zmocněnec sděluje tuto osobu stále bez data narození a datum narození doplní až na základě usnesení, které vydá správní orgán. Dle sdělení Městského úřadu Židlochovice má být datum narození x. Osoba L. H. N. si písemnosti do vlastních rukou na adrese sídla společnosti O. V. nepřebírá (dle kopie dodejky Městského úřadu Židlochovice) a vzhledem k tomu, že neprochází evidencí obyvatel, nelze uplatnit fikce doručení dle § 24, odstavce 1, správního řádu. Policie ČR Hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, provedla na žádost Městského úřadu Židlochovice šetření, dle kterého bylo zjištěno, že osoba L. H. N., data narození x, neprochází jejich evidencí. Zároveň Městský úřad Židlochovice uvedl, že takto společnost O. V. s.r.o. postupovala u různých provozovatelů dosud v 17ti případech, kdy uvedla čísla jednací jednotlivých spisů.“*
30. Dne 6. 1. 2016 bylo zmocněnci žalobce doručeno oznámení ze dne 6. 1. 2016, č. j. OSDD/64285/2015-4, kterým byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 3. 2. 2016 v 08:30 hod. Dle záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 3. 2. 2016, č. j. OSDD/64285/2015-5, se žalobce ani jeho zmocněnec tohoto úkonu nezúčastnili, přičemž v jeho průběhu byly provedeny podklady pro vydání rozhodnutí.
31. Dne 4. 2. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 23. 2. 2016 odvolání, ve kterém namítal, že byl žalobce poškozen postupem správního orgánu, který ve věci nenařídil ústní jednání. Žalobce se měl zájem účastnit dokazování, jenž mělo být prováděno za jeho osobní účasti. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil totožnost řidiče před zahájením řízení.
32. Dne 7. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
33. O jednotlivých námitkách uvažil soud takto.

Postup v rozporu s § 79a silničního zákona

34. Žalobce předně v žalobě brojil proti provedení měření rychlosti, a to s ohledem na místo měření, neboť se nemělo jednat o místo, které by za tímto účelem určila PČR. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k přestupkovému jednání, které zjistila MP, došlo v městě Židlochovice na ulici Nádražní 733 na silnici II/416 (záznam o přestupku). Z listiny PČR – Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice, dále vyplynulo, že celá ulice Nádražní – silnice II/416 v Židlochovicích je schválena pro měření rychlosti MP v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – obousměrně. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na vymezené ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem AD9T, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
35. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úsecích, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v těchto místech rychlost měřit. Soud má tak za prokázané, že MP Židlochovice měřila rychlost v úseku, který měla schválený k tomuto postupu PČR. Žalobce je přitom třeba upozornit, že nebylo měřeno ani na ulici Přemyslova, ani na ulici Velvarská, jak v žalobě zmiňoval, když se nadto žádná z těchto ulic ve městě Židlochovice ani nenachází.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

36. Námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, považuje soud za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na znění přílehlavého rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „(...) u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění.
- V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.*“

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

37. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné

- zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
38. Ve shodě se žalobcem lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
39. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „(...) zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
40. Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na straně 3, jsou záznam o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 16. 8. 2015 a kopie ověřovacího listu č. 130/15. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že s oběma listinami se mohl žalobce seznámit dne 3. 2. 2016, kdy proběhlo provedení důkazů listinou a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven prostřednictvím svého zmocněnce oznámením ze dne 6. 1. 2016.
41. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 130/15 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
42. Lze tak shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající

se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.

43. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona

44. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
45. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
46. Dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
47. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
48. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.
49. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu.

50. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.
51. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 2, když uvedl, že: „(...) nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
52. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „(...) Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27).
53. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
54. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu. Pojem trestného činu byl zachován jako nadřazený termín, ovšem nadále se používají pouze termíny zločin a přečin (případně zvláště závažný zločin). Tato skutečnost však neměla za následek, že by jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu, který je nově nazýván přečinem či zločinem, nebylo považováno za trestné. Ke shodnému postupu přistoupil zákonodárce i v rámci novely správního trestání, kdy naopak přešel k pojetí jednotného deliktu, a to přestupku. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je i v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů trestního práva (správního).
55. Dle přechodných ustanovení, konkrétně ustanovení § 112 odst. 1 věty druhé, zákona o odpovědnosti za přestupky, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Stejně jako přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky je koncipována i

časová působnost trestního zákona v ustanovení § 2 odst. 1, neboť trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

56. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení

ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46: „Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen

z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“ Podobně

se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy:

„*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle unitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...)* Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku

40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“

57. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy.

58. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, proto není důvodná.

Zavinění

59. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti

- až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
60. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
61. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakancí lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
62. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve

způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.

63. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
64. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
65. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

66. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu
I. stupně o sankci.
67. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 silničního zákona účinného v době, kdy byl spáchán správní delikt (tj. do 30. 12. 2015), tedy ve stavu před novelou silničního zákona, kdy tento stanovoval, že *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlá znění, v bodě 40 stanovil, že *v § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.* Tuto změnu nemohl ale reflektovat správní orgán I. stupně, neboť citované ustanovení nabylo účinnosti až po jeho rozhodnutí, ale zcela adekvátně na ní reagoval žalovaný závěrem svého rozhodnutí na straně 6, kde rozebíral otázku aplikovatelnosti znění zákona na daný případ.
68. Skutečnost, že se jedná o blanketní normu, není sporná, nicméně správní orgán ve výroku o sankci dále jasně odkázal na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, a to opět ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Blíže neustanovený řidič se měl

dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Silniční zákon ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tj. do 19. 2. 2016, upravoval rozmezí pokuty za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona tak, že *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč*

do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Ve znění účinném

do 30. 6. 2018 taktéž silniční zákona upravoval rozmezí pro vytýkaný přestupek shodně,

a to stále prostřednictvím ustanovení § 125c odst. 5 písm. g), které stanovilo, že *za přestupek*

se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4

a písm. k).

69. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.

70. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „*Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.*“

71. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu ve všech předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil všechny úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, není nutné postupovat podle zákona pozdějšího, neboť tento není pro žalobce příznivější. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita dosavadní právní úprava.

72. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena

na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily. Námitka proto není důvodná.

Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

73. Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
74. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstaly druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu.
75. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
76. Zásadní otázkou tak v posuzované věci je, zda a jakým způsobem se žalovaný vypořádal či nevypořádal s tím, zda přistoupí nebo nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
77. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
78. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku stanoví, že soud k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody přistoupí za splnění několika podmínek: 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné; a 2) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
79. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže

- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
80. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
81. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
82. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyšší správní soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného resp. správního orgánu I. stupně nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
83. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasné patrná procesní strategie založena na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.
84. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.

Prekluse

85. Žalobce dále namítl, že na posuzovanou věc je nutné aplikovat § 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a hledět na skutek jako na promlčený z důvodu zániku odpovědnosti žalobce dne 5. 2. 2017.

86. Pro posouzení otázky aplikace nového přestupkového zákona v otázce zániku trestnosti je třeba vycházet z obsahu správního spisu a průběhu správního řízení. Ze spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 7. 12. 2017 a žalobci doručeno dne 21. 12. 2017; pravomocným se tak stalo po účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak výše zdejší soud uvádí, ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a související zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 127f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a ustanovení § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
87. Dle ustanovení § 29 písm. a) ve spojení s ustanovením § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
88. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčení doby, která činí jeden rok.
89. Žalobce spáchal správní delikt (dnes přestupek) v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného stanovovala obecnou promlčecí dobu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, jelikož by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by promlčecí doba jeden rok uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, námitka proto není důvodná.
90. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k ustanovení § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci silničního zákona. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 18, k tomuto uvedl, že „(...) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli

tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. (...) Použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.“ Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.

91. Tento závěr podporuje i nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, publ. pod č. 1/1 Sb. ÚS n., podle něhož platí, že „(...) otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“
92. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v ustanovení § 112 odst. 2 mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí: „(...) Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
93. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

94. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.

95. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*
96. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
97. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
98. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko Policie ČR „*Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice*“ ze dne 15. 11. 2013, ze kterého vyplývá, že ulice Nádražní, silnice II/416 v celé její délce po konec obce ve směru Žabčice – obousměrně byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Ze správního spisu rovněž zároveň vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo právě na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem AD9T umístěném ve skříni na sloupu, což odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
99. Z uvedeného je zřejmé, že jednání blíže neustanoveného řidiče bylo zjištěno pomocí stacionárního radaru, který měřil rychlost v konkrétním bodě, a to na ulici Nádražní 733 v obci Židlochovice. Ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by se v souzené věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou určitým předem definovaným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Je proto zcela bezvýznamná argumentace žalobce vztahující se k úsekovému měření, zejména poté co, žalobce nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel, jelikož k úsekovému měření v daném místě vůbec nedocházelo. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznačených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být problematická z hlediska ochrany osobních údajů, nicméně jelikož v tomto případě byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoli úsekovými kamerami, je argumentace žalobce v tomto ohledu nepřijatelná. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Protiústavnost

100. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Nesplnění podmínek k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla

101. Krajský soud nesdílí výtky žalobce stran toho, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jelikož žalobce označil řidiče předmětného motorového vozidla.
102. Zdejší soud vycházel z toho, že důvodem pro nezahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě, která měla předmětné vozidlo řídit, může být skutečnost, že identitu této osoby provozovatel motorového vozidla správnímu orgánu sdělí až v průběhu správního řízení vedenému vůči němu, jehož předmětem je správní delikt provozovatele motorového vozidla. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 125g odst. 1 silničního zákona, dle kterého *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5, a je podporován i rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46). Pokud však jeho identitu sdělí před zahájením správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, silniční zákon správnímu orgánu nebrání (na rozdíl od situace, kdy bylo*

zahájeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla) v zahájení řízení o přestupku vůči označenému řidiči. Žalobci lze tedy přisvědčit, že pokud provozovatel motorového vozidla sdělí identitu údajného řidiče sice po uplynutí lhůty dle příslušné výzvy správního orgánu, ale do zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, nelze bez dalšího dovozovat, že byly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že je zcela irelevantní, zda žalobce sdělil údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla před odložením věci či několik dnů poté, neboť relevantní je pouze skutečnost, zda tak učinil ještě před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. To se v nyní posuzovaném případě stalo, proto soud nepovažoval za nutné blíže se zabývat okamžikem rozhodnutí o odložení věci a provádět žalobcem uváděný důkaz výpisem ze spisové služby správního orgánu I. stupně.

103. Na základě výše uvedené tedy lze mít za to, že pokud by tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí skutečnost, že již nemůže zahájit řízení o přestupku s označeným řidičem, dovozoval pouze na základě takového (pozdního) oznámení, nepostupoval by zcela jistě správně. V posuzované věci je však nutné přihlídnout k tomu, že ačkoliv žalobce sdělil údaje o řidiči vozidla až po odložení přestupku, čímž byla validita a relevance tohoto sdělení dosti zpochybněna, tak se touto otázkou správní orgán I. stupně dále blíže zabýval, když rozvedl příslušné důvody ospravedlňující závěr, že bylo možné zahájit předmětné správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Správní orgán I. stupně totiž správně poukázal na to, že osoba pana L. H. N. je správním orgánům z jejich úřední činnosti známa, neboť zmocněnec žalobce užívá totožnost dané osoby u vícera obdobných případů řešených správním orgánem I. stupně, jakož i jinými správními orgány. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že je vysoce nepravděpodobné, aby žalobcem uváděný řidič objížděl jednotlivé oznamované provozovatele vozidel, od kterých by si zapůjčoval jejich vozidla a s těmito pak páchal oznamované přestupky. Úřední činností správního orgánu I. stupně bylo také zjištěno, že uváděný řidič nebyl nikdy evidován jako řidič taxislužby a osoba s tímto jménem neprochází evidencí cizinecké policie. Správní orgány proto jednání žalobce, resp. jeho zmocněnce, vyhodnotili jako zneužití práva. Uváží-li soud, že údaje byly zmocněncem žalobce sděleny opožděně, že měl správní orgán I. stupně povědomí o opakovaném označování shodné osoby zmocněncem žalobce v různých správních řízeních jakožto řidiče, že bylo správnímu orgánu I. stupně známo, že předmětná osoba si na uváděné adrese nepřebírá poštu a že osoba neprochází evidencí cizinecké policie, lze akceptovat postup správního orgánu I. stupně, který již předvolání věci panu L. H. N. pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).

104. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, „(...) šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie

a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn. potvrzení doplněno krajským soudem).

105. Nad rámec uvedeného pak ještě krajský soud doplňuje, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti O. V. s.r.o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnosti společnosti O. V. s.r.o. a Mgr. Voříška při zastupování jednotlivých pachatelů přestupků či správních deliktů pravidelně provázejí. Provozovatel vozidla (žalobce) se přitom své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu I. stupně umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit, kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení.
106. Posouzení této otázky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a námitka tak nemohla být důvodná.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

107. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
108. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění

údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující

se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

109. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

110. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
111. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
112. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
113. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2020

Polách, v.r.

JUDr. Petr
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.